

Борис Априлов
1970.

МАЛЪК БАР ДО ПЛАЖА
или
ДВУБОЙ В НЕДЕЛЯ СУТРИНТА

(Сценарий за телевизионен филм)

„Слънчев бряг“ - рано сутринта.
Сградите, алеите, градините, плажът с най-ранни посетители.
Тишина и свежест.

НАДПИСИТЕ НА ФИЛМА

минават върху тези кадри.

Лятното барче на плажния хотел „Корморан“ е уютно, прохладно място, под навес, откъдето се вижда малко асфалт, малко море и малко пясък.

Под навеса са поставени само няколко маси, не е желателно клиентелата да се застоява – идваш, пиеш нещо, отиваш на плажа, или пък обратното – връщаш се от плажа, пиеш нещо и се прибиращ да почиваш.

Сега е неделя сутринта, отваря се хубав ден за къпане.

Барманката Лили, която подрежда алхимията си, открехва вратичката на своята „крепост“ и излиза навън. След малко се връща, понесла кашон с коняк, който поставя на тезгяха, връща се повторно и донася втори. Отново е в крепостта си – хубавичка жена, особено върху фона на етикетите и рекламите за уиски.

Една от масите е вече заета от мъж и жена, пълнички, още бели чужденци.

Барманката отваря единия кашон, подрежда бутилките, отнася втория кашон в складчето, където изчезва.

Дебеличките чужденци търпеливо наблюдават всичко.

Влиза Бако – едър, изгорял лъохман, аполон, дежурният спасител; по джапанки, наметнат с жълта хавлия.

Идва до барчето, поглежда вратичката към складчето, после се приближава към мюзикбокса. Пуца монета, натиска бутон. Приятен блуз.

Бако поглежда недоволно апарата. Удря го.

БАКО. Не тази, бе! Исках онази! /Удря пак./

Барманката се появява.

ЛИЛИ. Бако, не така!... Съсипа го!

БАКО. Исках друга песен.

ЛИЛИ. Защото на можеш да четеш.

Бако неочаквано се усмихва, загледан към асфалтовата алея, протяга се.

БАКО /блажено/. Ехааа!

ЛИЛИ /проследява погледа му и се усмихва/. От вчера има много нови.

БАКО. Гледай бе, гледай!... Краката им започват от синуситите!... /Докато гледа към отдалечаващите се момичета, които ние не виждаме – с променен тон./ Сто грама.

Спокойно сяда на високото столче. Лили поставя чаша пред него, взима бутилка с мента и му налива.

Бако вдига чашката, поема една глътка и започва да си прави гаргара, след което глътва съдържанието. Внезапно трепва, бързо се скрива зад барчето, като отнася и чашката си.

Лили най-спокойно върши работата си, не му обръща внимание.

Влиза младо момиче, оглежда заведението и си излиза.

ЛИЛИ /с усмивка, както забърсва чаша/. Отиде си.

Бако се връща на мястото си.

БАКО /след глътка от ментата/. Заминава си следобед.

ЛИЛИ. Омръзна ли ти?

БАКО. Десет дни!...

ЛИЛИ. Много бе.

БАКО. Цяла ера.

ЛИЛИ. Страшен си!... Знаеш да живееш.

БАКО /отпива/. Моето хоби е живота!

ЛИЛИ. Какво разбираш под „живот“?

БАКО. Живот, жени, джаз – всичко с буквата Ж. Всички жени са в краката ми, само ти ми се изплъзваш, ама до края на сезона има време. Или пък да те оставя за зимата, а? Когато духнат фъртуните... Много ми се изплъзваш, Лили. Не е прилично. Излагам се.

ЛИЛИ. Аз съм скромно момиче, Бако... Барманка. Освен това, не съм нито полякиня, нито германка.

БАКО. Море, знаеш ли как съм закадняял за българка?

ЛИЛИ. Не ти подхождам и на интелекта.

БАКО. Ще се издигнеш... Покрай мен. /Изпива ментата от чашката./ Дай още една... Колко ти заборчнях?

ЛИЛИ /поглежда сметката/. Девет лева.

БАКО. Лелей! А заплатата не я виждам... Днес морето е като рендосано. Няма да падне работа. Освен някой инфаркт... В такива дни ми се отваря душата. Лили, имам чувството, че си единствената жена, която не ме харесва. А тялото ми е като на делфин.

ЛИЛИ /подрежда бутилките/. Знам.

БАКО. Аполо четиринайсет!... Този сезон така ще си умра без българка, ей!...

ЛИЛИ. Няма да стане.

БАКО. Да де, искаш да се жениш.

ЛИЛИ /смее се сърдечно/. За теб? /Примира от смях./

БАКО. Моля?

ЛИЛИ. Не те виждам на хоризонта, дори в навалищата.

БАКО. Мен?

ЛИЛИ. Теб.

БАКО. Обиждаш, понеже пия на вересия. И понеже имам добър характер. Не си ли забелязала, че такива като мен, херкулеси, имат добри характери.

ЛИЛИ. Не съм мислила по въпроса.

БАКО. Аз съм един от най-силните хора на България.

ЛИЛИ. Може.
БАКО. Затова нося шегата.

Бако изпива съдържанието на втората чашка.

ЛИЛИ. Да ти наля ли?
БАКО. Сложи още една.

Лили налива.

ЛИЛИ. Не ти ли е забранено да пиеш, като си на работа?
БАКО. Според теб, това е пиене? /Усмива се./

Влиза Керкенеца, нещастен оперетен рибар, дребен като скарида, с раирана моряшка фланелка и капитанска шапка – някаква капия, забавление на чужденците. Всичко голо в него е татуирано.

КЕРКЕНЕЗА. Саба карашик, Бако!
БАКО. Ясу, Керкенец!... Ти канис?
КЕРКЕНЕЗА. Кала. /Към Лили./ Нямах гроздова, нали?
ЛИЛИ. Сливово.
КЕРКЕНЕЗА. Тук продават само скъпи ракии. Кацни не това място! /Посочва мястото на тезгяха./

Лили поставя чашка на посоченото място.

БАКО /гледа татуировките на Керкенеца/. Керкенец, ти си цяла Боянска църква!
КЕРКЕНЕЗА /вдига напълнената чашка/. Бог доброто!

Пият.
Докато протича следващия разговор между двамата, Лили приготвя сиропите с лед и сламки на чужденците.

КЕРКЕНЕЗА. Снощи не те видях.
БАКО. Не съществуваше такава възможност. Бях на затворено място, от всички страни стени. Как ще ме видиш?
КЕРКЕНЕЗА. С мадама?

Кафявият полубог Бако не отвърща, но продължава да се усмива, а това е повече от отговор.

КЕРКЕНЕЗА. Пак ли с оная?
БАКО /многозначително/. Не помня. Бях разсеян.
КЕРКЕНЕЗА. Днеска ще бъде горещо. Много отрано препича.
БАКО. Плажът се пълни отсега.
ЛИЛИ /както приготвя сиропите/. Камиионите!
БАКО /провиква се, след като е погледнал в указаната посока/. Хайдеее!... Панаирът започва!... Идат!...
КЕРКЕНЕЗА. Защо не им забранят? Маскарият плажа.

БАКО. Луд!... Те ги пращат нарочно, бе... Камioni им дават... Ехааа!... Вървят като пингвини!

КЕРКЕНЕЗА. Някои от мъжките се събличат...

БАКО. Виж, жените си дигат полите и газят!... Плащикат се!... Де бре, текезесари!

КЕРКЕНЕЗА /искрено учуден/. Не мога да разбера кога са станали, кога са тръгнали!...

БАКО. Не са като тебе. Лягат и стават с кокошките.

Към барчето се приближава дебелият бял чужденец. Плаща и взима готовите сиропи. Вътре ледените късчета от хладилника блестят като айсбергчета.

БАКО /зад гърба на чужденеца/. Две дебели лилии...

КЕРКЕНЕЗА. Само лилии!

БАКО. Снежинки!

ЛИЛИ /дискретно, да ги предпази/. Само че разбират български.

БАКО /неубедено/. Пука ми, като разбират...

Може би ще каже още нещо, но мъжът, се е обърнал, дава му да разбере, че е проумял.

Бако, въпреки всичко, чувствава неудобство.

КЕРКЕНЕЗА /да заглади впечатлението и да промени темата/. От девет ли си на работа?

БАКО. Да.

КЕРКЕНЕЗА. Няма да имаш алъшвериш.

БАКО. Дано.

КЕРКЕНЕЗА. Оня ден колко парчета извади?

БАКО. Четири.

КЕРКЕНЕЗА. Стига си кофтил! Нямахте голямо вълнение.

БАКО. Море, ква чалкантия беше!

КЕРКЕНЕЗА. Обикновена.

БАКО. Обикновена, ама започнаха да им се схващат краката.

КЕРКЕНЕЗА. Днес няма ли да им се схващат?

БАКО /като капацитет/. Не знам, някой ден като тръгне – върви. Някой ден краката им не се схващат, а друг ден им се схващат като на врабчета. Не мога да разбера. /Искрено учуден./ Чудно как им се вдървяват краката. /Опъва своите./ Така. Не могат да ги мърдат... Ни насам, ни натам. Гледаш го човек, а краката му схванати. Ей така – прави! Патерици!... Не може да ги мръдне... Щипеш го – не усеща.

КЕРКЕНЕЗА. Къде го щипеш?

БАКО /сериозно унесен/. За прасеца, къде... Не усеща. Питаш го: Идиот, усещаш ли? Той вика не... Не мога да разбера.

КЕРКЕНЕЗА. Кво се чудиш? Не ти ли се е случвало?

БАКО. Никс. Никога.

КЕРКЕНЕЗА. На мен ми се е случвало,

БАКО. А! /Маха с ръка./ Някой ден ще се вдървиш целия от пиянство.

КЕРКЕНЕЗА. Ама на суша.

БАКО. Пък окъпи се някой ден в морето.

КЕРКЕНЕЗА. Не остава време.

БАКО. Не знаеш да плуваш.

КЕРКЕНЕЗА. Кой бе?... Пет пъти!

БАКО. Какво пет пъти?

КЕРКЕНЕЗА. Пет пъти съм вадил кръста на Йордановден!

ЛИЛИ /подигравателно/. Когато го вадеше, ти беше ли там?

КЕРКЕНЕЗА /нервирано/. Честен кръст... /Започва да се кръсти и спира внезапно./

Защото Бако бързо изчезва за втори път под тезгяха на барчето.

Младото момиче се появява отново. Оглежда заведението и си излиза.

Лили и Керкенеца гледат след него.

ЛИЛИ /усмихнато/. Излизай!

Бако се появява с чашата си, поставя я на тезгяха и сяда.

БАКО /отегчено/. Кога ще стане обед, да си замине... Голям навлек!

КЕРКЕНЕЗА /учудено/. Защо им бягаш на такива бе, Бако. Такива се посрещат с отворен гард.

БАКО. Керкенец, не ги разбираш тия работи. Вече десет дена. Можеш ли да изкараш десет дена само на сафрид?

КЕРКЕНЕЗА. Това не беше сафрид. Такива мадами трябва да им забранят да излизат по улиците... Причиняват автомобилни катастрофи.

Двамата чужденци пият бавно, наблюдават и слушат. От време-навреме се усмихват. Забавляват се. За тях това е непознат свят, екзотичен.

Влизат две момичета, запътени към плажа. Бако гледа след тях, смига на Керкенеца, който няма отношение към тия работи, изобищо не ги забелязва.

Едното от момичетата застава до барчето, чака да получи кафетата.

Другото отива при музиковокса. Разглежда го, чете репертоара.

Влизат и две момчета, също тръгнали към плажа. И момичетата, и момчетата са облечени леко, понесли пъстри плажни торби, по джсапанки.

КЕРКЕНЕЗА. Нова смяна май, а?

БАКО. От два дена.

КЕРКЕНЕЗА. Бели като снежинки! Нова смяна - нов късмет. /Пие./

БАКО. Още със старите не съм се справил.

КЕРКЕНЕЗА. Чакаш ли ги да се опекаат, или ги консумираш направо.

БАКО. Както падне.

КЕРКЕНЕЗА. Цар си, Бако!... При тебе празно няма. И езиците владееш.

БАКО. Сега печатам речници.

Едно от момичетата се приближава да поръча. Другото се оглежда за маса.

БАКО /към едно от момичетата/. Подобни на теб имам три парчета.

ПЪРВОТО МОМИЧЕ /учудено, на немски/. На мен ли говорите?

КЕРКЕНЕЗА. Явол!

БАКО. Драй щуке! /Посочва с пръсти./ Майне лебен драй щуке, като теб... Същия тип. Всичко същото. Очи, уши, нос, гърло! /Керкенеца и Лили се смеят. Започва да изброява на пръсти./ Анелизе... Бригитте... Урсула!... Я?... Ферщепен зи?

ПЪРВОТО МОМИЧЕ /клати глава, останало е сериозно/. Нихт ферщеен... Не разбирам.

БАКО /през смях/. Не разбираш ти!... Не разбираш, защото не ти отърва. Когато искаш – разбираш.

ПЪРВОТО МОМИЧЕ. Не разбирам.

БАКО /маха с ръка/. Да де, да де – не разбираш! Разбрахме, че не разбираш... /Гледа я нахално и с нагла усмивка./ Море, как разбираш ти!...

ВТОРОТО МОМИЧЕ /намесва се с желание да му натрие фасона/. Моля, какфо искате?

КЕРКЕНЕЗА. Нищо бе, нищо!

ВТОРОТО МОМИЧЕ. Моля, какфо искате, питам!

БАКО. Не се разбрахме. Разминахме се като непознати в тъмна мъглива нощ!

КЕРКЕНЕЗА /иска да заглади работата/. Другарко... Фройлайн, мой камарад спасител... Фершее?... Спасител! /Показва как плува./

БАКО /помага му/. Вадемайстер.

ВТОРОТО МОМИЧЕ /нахакано/. Ваш приятел бадемайстер?... Какфо иска?

БАКО /ядосано/. Няма да ти давам обяснение какво искам... Сега сме в България. Когато дойда в Германия, тогава ще ти давам обяснения.

КЕРКЕНЕЗА /решен да оправи работата/. (липсва текст!)...знаят. Алес. Фершее?... Той иска говори. Практика. Дойче шпребен. България, Германия фройндшафт!... Алес фройнден... Добро момче. Зер гут... Обича да се шегува.

Без да отвърне какво и да е, момичето се оттегля при приятелката си, до тезгяха.

ЛИЛИ. Натриха ви фасоните!... Бако пламна целия.

КЕРКЕНЕЗА. Добре, че оправих работата.

БАКО. Аз ли пламнах?... На такива като тях им знам душичката... Ей такива, като оная, три парчета ми станаха.

ЛИЛИ. Бако, не ми се гледа!... Забиха те в земята.

БАКО. Не ме ядосвай!...

ЛИЛИ /както са работи/. Голям кеф!

БАКО. Много голям... Фасони продават.

ЛИЛИ. Понеже мислиш, че всичко, което хвърчи, се яде.

КЕРКЕНЕЗА. Тури му пепел! Нали оправих работата?... Бако, кажи, не оправих ли работата?

БАКО. Ква работа, бе. Кво е станало?...

КЕРКЕНЕЗА. Е, могат да се оплачат, туй-онуй...

БАКО. Пука ми на жилетката!... Нека се оплакват. Млад съм, налитам!... Ние сме българи, бе!... Налитаме!... Млад съм – така мисля, така правя.

КЕРКЕНЕЗА. Не бе, понеже не те познават.

БАКО. Мани ги!... Да говорим за друго.

ЛИЛИ /както си работи/. За какво да говорим като все за туй мисля... Станахме за резил.

БАКО. Млъкни, ти казвам!

ЛИЛИ /усмихната/. Добре де. Ще млъкна.

КЕРКЕНЕЗА. В края на краищата - занаят е. Стават и аварии... Нали така, Бако?... Важното е, че оправих работата.

БАКО. Стига! /Променя темата./ Хубав ден!

КЕРКЕНЕЗА. А, денят е бомба!... Енде гут – алес гут!

БАКО /кипи/. Ти пак...

КЕРКЕНЕЗА. Искам да кажа, че... Понеже отначало се заядохме с белите чехи...

БАКО /рязко/. Хайде!

Момичетата изпиват лимонадите си и си отиват.

КЕРКЕНЕЗА /променя разговора/. Денят е бомба.

БАКО. Хубав ден.

ЛИЛИ /подсмихва се/. Наистина хубав ден... Няма да имаш и работа. Морето е като...

КЕРКЕНЕЗА. Рендосано... искаш да кажеш.

ЛИЛИ. Или пък като балатум.

КЕРКЕНЕЗА. Като паркет.

Лили прихва.

БАКО. Защо се смееш?

ЛИЛИ. Смешно ми е.

КЕРКЕНЕЗА. Остави момичето да се смее.

БАКО. Знам за какво се смее.

КЕРКЕНЕЗА /бута го/. А бе, всеки е свободен да се смее... После, който се смее, на себе си се смее.

БАКО. Ама и ти ги говориш едни...

КЕРКЕНЕЗА. Гледам да оправя работата.

БАКО. Много я оправи... Един немски извади!...

КЕРКЕНЕЗА. А ти защо млъкна?

БАКО. Дразниш ме!...

КЕРКЕНЕЗА. Добре де. Да говорим за нещо друго... Хубав ден, а?

Лили прихва.

БАКО /гледа я мрачно/. Пак ли?

ЛИЛИ /отпушено/. Боже, ако не стане нещо друго, така ще си умра от смях!

Керкенеца става и бута монета в музикбокса.

Загърмява марш.

БАКО /строго към него/. Това ли намери да пуснеш?

КЕРКЕНЕЗА /сяда на мястото си/. Любимата ми плоча.

БАКО /сега вече и той прихва/. Страшен си!... Завиждам ти на вкуса. /Смее се./

Маршът сякаш зазвучава специално за новите двама посетители. Те се появяват изведнъж и може да се каже, че поразяват.

Барманката, Бако и Керкенеца ококорват очи и на първо време не са в състояние нито да продумат, нито да се засмеят. Тримата никога не са допускали такова нахалство.

Най-напред се окопитва спасителят. Той слага ръка на лицето си – знак на изненада. Зад отворените пръсти очите му се смеят. След него на себе си идва барманката. Тя полага лакти върху тезгяха, но се сеица че има работа и се изправя.

Керкенеца оставя чашата си.

КЕРКЕНЕЗА /многозначително, почти подвиква/. Как си ти?
БАКО. Село Долна Гнойница ни е на гости!
КЕРКЕНЕЗА. Зоопаркът е отворен!

Барманката е заета доста и може би заради това запазва благоприличие.

Мъжът и жената гледат плахо а се стараят да разберат къде точно са попаднали. Курортният комплекс изобилства от чудеса, но какво ли е това?

Мъжът пристъпя пръв, и така трябва да бъде, ако е истински мъж и ако не е лишен от героизъм. Учудено разглежда хубавия навес, наредените маси с плексигласова повърхност, плетените столове, от които лъха лекомислие, дебелите бели чужденци, другите чужденци, а после кафявия спасител и шушумигавия рибар.

Обръща се я погледът му потъва в хладния хангар на бара. Стотиците бутилки вътре навярно му напомнят на бомби в погреб, а барманката – на часови, които всеки момент може да му извика: "Стой! Кой там?" Новодошлият почти се е приготвил да отвърне „свой“, но се чувства толкова чужд в тази обстановка, че едва ли би посмял да изрече малката думичка.

В дясната му ръка – пазарна мрежа, в която има нещо за ядене. Белее се хляб с отчупен краищник. Палтото му е окъсяло, панталонът е нов, дочен, широк, синее се с пресен фабричен цвят. Обущата му са груби, нито нови, нито стари. Лицето му е кораво, като засъхнала глина, избръснато без крем и одеколон. Сламената шапка на главата му е разпрана на две места, потъмняла от слънцето и времето.

Барманката, както си работи, го фиксира с ленивия си нехаен поглед и това поражда още по-голям смут в душата му.

Новодошлият се обръща и изчаква жената. Сега двамата чувствуват необходимост да бъдат един до друг.

Жената дори понечва да хване ръката му, нещо което не е правила от години.

БАКО /с присмехулно изражение/. Косваш ли пуловерчето? /Фиксира го в лицето./

СЕЛЯНИНЪТ. Какво?

БАКО. Да ми го продадеш, викам.

СЕЛЯНИНЪТ /смутено/. Защо?

БАКО /маха с ръка/. Разминахме се, не се разбрахме... Не ти ли е топло, казвам?... Палто, пуловерче, туй-онуй...

Мъжът се изчервява и се усмихва, но усмивката му е лишена от пластичност, къде ще ти се раздвижи това изгоряло и кораво лице.

БАКО /хили се и бегло сочи жената с глава/. Направо от етнографския музей!

Тя е облечена "официално", в народна носия, която не блести особено, ала, както черната тъкан, така и белите ръкави са чисти.

В ръката си стиска кърпичка.

Не е млада, и все пак не може да се каже, че е стара, в нея все още има хляб, ако става дума за копане и друга кърска работа. Лицето ѝ е сухо, но очите са големи и жизнени. Косата е прибрана под забрадка, която убива и последната свежест на чертите ѝ.

КЕРКЕНЕЗА. /Ако търсите да си купите гумени шапки за плажа, магазинът е по-долу!

Някой е намалил силата на музиката.

Във внезапно настъпилата тишина новодошлите изглеждат безпомощни.

БАКО. За Истамбул записват в хотела.

КЕРКЕНЕЗА. Вадиш, плащаш и заминаваш!

БАКО. Босфора, туй-онуй!

Двамата се хият, доволни от находчивостта си.

Мъжът усеща, че е попаднал на чужд терен, но не смята да се предаде току тъй. Решил е да напусне, но след като заглади положението. Затова сядна на един от столовете. Жената остава права до него.

Вниманието ѝ е насочено към мюзикбокса.

СЕЛЯНИНЪТ /кратко, към нея/. Седни малко.

СЕЛЯНКАТА. Нека тръгваме.

СЕЛЯНИНЪТ. Ще починем и ще продължим.

СЕЛЯНКАТА. Викам да настигнем другите.

СЕЛЯНИНЪТ /настойчиво/. Седни, ти казвам!

Селянката присяда плахо, изпълнена с напрежение.

СЕЛЯНИНЪТ. Да пием по една лимонада, а?

СЕЛЯНКАТА. По-добре да вървим.

Барманката Лили ококорва очи, предвкушвайки забавление. Хвърля погледи на Бако, смига му.

ЛИЛИ /на селянина/. Ела тук... Ние сме на самообслужване.

Мъжът оставя мрежата на стола и тръгва към тезгяха. Всичко се развива като в напрегната пиеса, сякаш ей сега ще последва отравянето на героите и финалът.

Мъжът, застанал до тезгяха, следи със страх движенията на барманката.

Лили взема две високи чаши, поставя ги пред клиента, връща се, измъква от леда бутилка яagodов сироп, отлива от нея в чашиите, връща бутилката на мястото ѝ, отново бръква в ледената каша, този път измъква две бутилки с газирана минерална вода, напълва чашиите, донася две бучки лед, пуца ги в кипящата вода и накрая залепва по една сламка върху чашиите. Всичко прави бавно, с градация, сякаш извършва инквизиция.

Селянката е примряла от страх пред неизвестното, което може да се случи.

ЛИЛИ /небрежно, като бърше ръце/. Петдесет стотинки!

Мъжът си отдъхва незабележимо, но всички са видели, как му е олекнало. Плаща. Хваща чашиите и ги понася към масата.

БАКО /подхвърля/. Театър "Сълза и смях"!

КЕРКЕНЕЗА. Напълни ми душата!
БАКО. Чакай де, да видиш какво става.

*Селянинът е до масата.
Внезапно среща погледите на дебеличките чужденци. Лицата им се топли,
очите им искат да му разкажат нещо, просто съзаклятничат с неговите очи.
Селянинът сякаш е подразбрал нещо. Сяда.
Погледите на всички присъстващи са върху селяните.
Ръцете на селянина поставят чашиите върху масата.
Лицето на селянката е загубило цвета си.
Ами сега?
Чашиите са на мястото си, тези неизвестни пръчки са залепени на чашиите –
после?
По челото на селянина избива пот.
Бавно вдига глава и търси очите на добрите закрилници, дебеличките
чужденци.
Умът му се старее да работи бързо, да разгадава, доколкото може.
Чужденците деликатно сочат с очи своите чаши на масата /съседната/,
изпълнени със същата течност.
Чужденката демонстративно отвива хартийката, с която е обвита
сламката.
Чужденецът, с разголена сламка, която сякаш показва нарочно, започва да
бърка сиропа.
Пръстите на селянина вече развиват хартийката на сламката, подражават,
макар и непохватно.
Изненада!
Та това е най-обикновена сламка!
Дали не са му направили шега? Поглед към чужденците. Същите сламки.
Чужденците му кимат още веднъж.*

БАКО /вече разочарован, разбрал че няма де види пълен спектакъл/. Да не започнеш да правиш сапунени мехури!...

КЕРКЕНЕЗА /да не остане по-назад/. Не се духа, а се смуче!

*Селянката седи като гипсирана, но мъжът отвива и втората сламка и с това
сякаш разгромява сеирджиите.
С победоносни дискретни усмивки чужденците демонстративно бъркат
сиропа със сламките, просто водят играта, селяните правят същото и най-после
започват да смучат.
Бако решава да мине в ново настъпление.*

БАКО. На плаж ли сте тръгнали?
СЕЛЯНИНЪТ. А , не – да поразгледаме.
БАКО. Какво да поразгледате?
СЕЛЯНИНЪТ. Ами всички тия работи. Чували сме ги, та да ги видим.
БАКО. Добре, добре... Вие да ни видите, ние да ви видим... Хубаво!... Да ви се понарадваме.
СЕЛЯНИНЪТ. Защо? Забранено ли е?
БАКО. Не бе, не е забранено. Гледайте си!
КЕРКЕНЕЗА. Зяпайте!

БАКО. Паднало ви се – гледайте!

КЕРКЕНЕЗА. А работата ви кой ще я върши?

БАКО. Баш сега... В сезона.

КЕРКЕНЕЗА. На народа му трябва хляб, ей!

СЕЛЯНИНЪТ. Работата е свършена. Прибрахме хляба, сега чакаме гроздето.

БАКО. Кой знае... Вестниците всеки ден пишат, че изоставате.

КЕРКЕНЕЗА /смига/. Така ли пишат?

БАКО. Да бе, КеркенеЗ... Само с тях се занимават.

КЕРКЕНЕЗА /към селянина/. Значи, не проявявате съзнание.

ЛИЛИ /нещо в нея се е обадило/. Не сте вие, които ще му държите сметка.

БАКО. Брей!... Че какви сме ние?

ЛИЛИ. Да не си отварям устата.

БАКО /амбицирано/. Непрекъснато им правят забележки, че не поливат.

КЕРКЕНЕЗА. Машини... всичко сме им дали, а те не поливат и не поливат.

Защо не поливате, а?

СЕЛЯНИНЪТ /неубедено/. Поливаме.

БАКО. Поливайте!... Чакате на дядо господ. Няма господ, разбери!...

КЕРКЕНЕЗА. Чакай на облаците.

БАКО. Чу ли кво каза човека?... На облаците се надявате. Надяваш ли се на облаците – вятър работа! Кофти човек ставаш.

ЛИЛИ /възмущава се от Бако/. Боже, кой седнал да оправя хората!

БАКО. Ти мълчи!... Глей си бутилките.

ЛИЛИ. А ти?

БАКО. Аз си гледам удавниците... Спасявам. Рискувам живота си.

СЕЛЯНИНЪТ /заинтригуване/. Какво работиш, момче?

БАКО. Спасявам ви живота!

Селянинът и селянката го поглеждат с интерес и учудване.

КЕРКЕНЕЗА. Хвърля се във вълните и вади хората, това работи момчето...
Рискува живота си за другите.

ЛИЛИ. Прави изкуствено дишане на мадамите!

БАКО. Лили, много си позволяваш!

ЛИЛИ /усмихнато/. Уста в уста.

БАКО /възмутено/. Лили, сега говорим сериозно.

ЛИЛИ. Брей, много сериозно.

Барманката се отдалечава, за да изпълни поръчка.

БАКО /към селянина/. На колко си лазарника?

СЕЛЯНИНЪТ. Какво?

БАКО. Годишите ти колко са, питам.

СЕЛЯНИНЪТ. Петдесет.

БАКО. Тъкмо си за работа. /Става и се приближава към него./ Да видим как са прасенцата. /Посяга към ръката му./

СЕЛЯНИНЪТ /дръпва ръката си/. Какви прасенца?

БАКО. Мускулите, викам, как са мускулите!... /Успява да докопа ръката над лакътя му./ Има, има прасенца... добре си!

КЕРКЕНЕЗА. Бако, покажи му какво знача прасенца.

БАКО. Виж! /Свива ръката си и показва топчест мускул, бронзов, блестящ. След малко мускулът заиграва./ Видя ли?

СЕЛЯНИНЪТ. Харен е.

БАКО. Пипни!

СЕЛЯНИНЪТ /дърпа се/. А!...

БАКО. Пипни де, пипни! /Дърпа му ръката./

КЕРКЕНЕЗА. Пипни бе!

БАКО. Няма де те удари ток.

Селянинът поглежда няколко лица край себе си и смутено докосва мускула на Бако.

КЕРКЕНЕЗА. Как си?

БАКО. Арматурно желязо, а?

СЕЛЯНИНЪТ /усмихнат, готов да прави комплимент/. Камък... /Към селянката./
Корава работа.

ЛИЛИ. Природата си знае работата.

БАКО /към нея/. Какво искаш да кажеш?

ЛИЛИ. Карай да върви.

БАКО. Не, не – кажи.

ЛИЛИ. А бе... Не ти дала ум, дала ти мускули.

КЕРКЕНЕЗА /лично обиден/. Защо му е ум с такива мускули?... В България я има, я няма двама-трима с неговата сила.

ЛИЛИ. Ама едва ли има някой по-глупав.

БАКО /язвително/. Лили се чувства нещо засегната.

ЛИЛИ /както си върши работата/. Казах каквото казах!...

БАКО /към селянина/. Виж! /Протяга ръката си./ С един удар убивам не знам какво.

КЕРКЕНЕЗА. Всичко!... Остава го на място.

БАКО /сериозно, сочи с глава селянина/. И неговата ръка си я бива... Гири ли вдигаш?

СЕЛЯНИНЪТ. Какво е това?

БАКО. Как си я направил ръката, питам.

СЕЛЯНИНЪТ. Не се шегувай, момче. Какво е моята ръка? Вятър работа. Служи ми само да се боря с земята.

БАКО /осенен от внезапна мисъл/. Подай я насам.

Селянинът инстинктивно дръпва ръката си.

БАКО /настойчиво/. Подай я насам.

СЕЛЯНИНЪТ. Защо?

БАКО. Все едно, че правим здрасти.

Селянинът се усмихва виновно, изчервява се и макар, че очаква някоя шмекерия, приема подадената му ръка.

Спасителят я обхватна като за ръкуване.

БАКО. Оооо, виж ти!... /Осенява го нова мисъл./ Да бяхме направили един мач, а?

СЕЛЯНИНЪТ /напрасно се опитва да издърпа ръката си/. Какво?

БАКО. Да ти демонстрирам нещо, викам!

СЕЛЯНИНЪТ. А!...

КЕРКЕНЕЗА. Да отнесеш нещо интересно на село. Да поучиш там хората.

БАКО. Като те питат от кого си купил това, да кажеш – от Бако, прочутия спасител.

СЕЛЯНИНЪТ /учудено/. Какъв бако?

БАКО. Аз съм Бако. Така ми викат.

Спасителят избутва чашиите в страничния ъгъл на масата и се намества на стола, точно срещу селянина.

Поставя лакът върху масата.

БАКО. Сложи ръката си тъй, като мен.

СЕЛЯНИНЪТ. Остави сега!

БАКО. Не бой се!

СЕЛЯНИНЪТ. Остави! Какво ще правим?

КЕРКЕНЕЗА. Не се дърпай!

БАКО. Нищо няма да ти стане.

СЕЛЯНИНЪТ /объркан/. Ами като не стане тогава, няма и смисъл...

КЕРКЕНЕЗА. Село, село!... Много те е страх, бе!

СЕЛЯНИНЪТ. Защо да ме е страх. Вие сте харни момчета.

БАКО. Тогава?

СЕЛЯНИНЪТ. Нищо... Само...

КЕРКЕНЕЗА. Слушай, бате, сложи си ръката да му направиш удоволствието.

СЕЛЯНИНЪТ. Ама защо?

БАКО. Да видим.

СЕЛЯНИНЪТ. Какво да видим?

БАКО. Колко ще ми издържиш.

Селянинът отново се хваща за чужденците.

Намира ги с поглед. Мъжът му дава знак да не приема.

СЕЛЯНИНЪТ. Не искам!

БАКО /хваща ръката му и почти насила я поставя с лакът на масата/. Знам, че не си трениран, бе човек. Опитай се да ми издържиш поне няколко секунди... Подгъни я! /Подгъва му ръката./ Ха така!... Двете ръце – прав ъгъл... Е, това е!

Държат си ръцете, подложени с лакти върху масата.

СЕЛЯНИНЪТ. Сега, какво?

БАКО. Нищо.

СЕЛЯНИНЪТ. Добре. /Става./

БАКО /издърпва го обратно/. Не разбра! Ти ще натискаш наляво, и аз наляво,

СЕЛЯНКАТА /уплашена/. Нашите чакат, Стояне.

СЕЛЯНИНЪТ, Е, ама видиш ли кво става? /Към Бако./ Наляво, така ли?

БАКО. Да... Натискаш само наляво. И аз наляво. Да видим колко ще ми издържиш.

Лицето на селянката е пребледняло. Барманката е излязла от тезгяха и е дошла при тях.

Керкенеца е отдавна тук, с чаша в ръка. Другите посетители са също нащрек. Да не говорим за дебеличките чужденци, които тръпнат и са доволни, че все пак могат да виждат добре от местата си.

СЕЛЯНИНЪТ. Намислил си някоя весела работа, ама да видим! /Лицето му е зачервено, съзнанието му е нащрек./ Какво искаш?

БАКО /натиска/. Да натискаш... Като мен...

КЕРКЕНЕЗА. Като него натискай!

БАКО. Точно така.

КЕРКЕНЕЗА /весело/. Да видим как ще устискаш,

ЛИЛИ. Натискай като него!

БАКО. Точно така!... Като мен натискай!... Чувствуваш ли как натискам аз?

СЕЛЯНИНЪТ. Не, викам да не е някоя такава, тарикатска.

ЛИЛИ. Стегнете се!

БАКО. Сега да видим... /Натиска./ Хоп!... /Радостно, доволно./ Охоо!... Добре, добре, малкия! Добре го даваш... Хоп! /Не успява./ Ааа, става интересно.

Става интересно, но цветът на лицето му се е променил.

Неочакван трепет минава като ток през лицата на зрителите – естествената склонност на кибика да събуди надеждата си към някаква евентуалност, да заложил на по-слабия в играта.

Само Керкенеца не усеща това, за него плажният спасител е бог, цар на физическата сила.

КЕРКЕНЕЗА. Бако, какво чакаш?

Бако се усмихва многозначително, сякаш отвързва „ей сега, бъди спокоен“.

Един поглед върху сключените в схватка ръце ще ви разкаже доста неща, да оставим настрана контрастът между блестящия исполин в жълта хавлия и скромния, изпечен като тухла селянин във никакво вехто палтенце, чийто сили извират сякаш от земята.

Лицето на селянина е учудено – какво пък толкоз важно става тук? Освен това, то е и спокойно. Парадокс – сега неговото лице е по-спокойно, понеже знае, че няма да се случи нещо ужасно. Най-много да му извият ръката. Голяма работа!... На него толкова и му пука за някакъв си там спортен дух и състезателска амбиция.

О, добър ден, жено!

Иде му да се усмихне пред гипсираното лице на жена си. Как да ѝ внуша, че няма опасност?

Най-после успява да срещне погледа ѝ. Едва, едва забележимо трепване на клепача, някакво загатване на усмивка. Но тя не е схванала, продължава да седи на крайчеца на стола, неподвижна.

КЕРКЕНЕЗА /извън себе си/. Ей, майка му стара – не мога да те разбера!

ЛИЛИ. Млъкни!

КЕРКЕНЕЗА. Защо?... Да не сме на погребение?... /Към Бако./ Защо не го гътнеш?

Един поглед отправен по лицата на другите обаче му подсказва, че става нещо сериозно.

Новодошлите се по-спокойна. Те не знаят предисловието на историята.

Но дебеличките чужденци са замръзнали в нямо очакване. За тях схватката е сякаш на живот и смърт. В тях е пламнала надеждата за възмездие, един удар върху мутрата на това самонадеяно копеле ще им падне като балсам на душата.

Чужденецът изважда кърпичка и бърше потта от лицето си.

БАКО /внезапно/. Керкенец.

КЕРКЕНЕЗА. Кажи, Бако.

БАКО. Избърши лицето ми.

Керкенеца се чуди с какво. Най-после се досеца – избърсва потта от челото на спасителя с пеша на собствената му хавлия.

Влиза посетителка – младо момиче, което се отправя към тезгяха на барчето, сигурно че ей сега ще получи лимонада срещу стотинките, които държи в ръката си. Застава до тезгяха, а после с обидено изражение на лицето се обръща към двубоя.

Кибичите вече са станали много. Това заприличва на истински мач, с публика.

Ето, влиза и една двойка. Двамата вървят загледани един в друг, дори се целуват, и когато отлепят лицата си изведнъж се натъкват на двубоя.

ЛИЛИ. Бако, краката!

БАКО. Какво краката?

ЛИЛИ. Не ги опирай на масата!

КЕРКЕНЕЗА. Какво се обаждаш?

ЛИЛИ. Няма право да ги опира.

КЕРКЕНЕЗА. Ти ли ще го учиш?... Бако е измислил тази игра.

ЛИЛИ. Все пак...

КЕРКЕНЕЗА /раздразнено/. Какво – все пак?

ЛИЛИ /ядосано/. Не играе честно!

КЕРКЕНЕЗА. Глупачке, не виждаш ли, че му доставя удоволствие да го мъчи.

ЛИЛИ /саркастично усмихната/. Не знам кой кого мъчи.

КЕРКЕНЕЗА. Тая, па, тая!... Що не си гледаш шишетата!

БАКО. Млъкнете де, ааа!

Керкенеца го поглежда учудено: тоя човек наистина ли взема всичко на сериозно?

Ръцете!

Лицето на спасителя отново плува в пот.

Погледът му е прикован в ръката на селянина: черна, окосмена. Откъде иде стоманената ѝ сила, спокойствието ѝ. Всичко у нея е толкова скромно: окъселият ръкав, грубият черен пигмент, който говори и за старост, малката драскотина, пресичаща напрегнатите жили.

Жилите!... Изглежда, че те вършат главната работа! Кабели – изпълнени до спукване от здравите сокове на чернозема.

Потта по лицето на спасителя вече шурти. Керкенеца се хваща отново за пеша на хавлията.

БАКО. Остави!

КЕРКЕНЕЗА /учудено/. Да те почистя.

БАКО /старае се да не е рязко/. Разсейваш ме!...

КЕРКЕНЕЗА /раздразнен/. Ама, какво му се чудиш?... Защо не го...

ЛИЛИ. Не му отвличай вниманието!

КЕРКЕНЕЗА /ще се пукне от яд/. Ама защо?... Достатъчно му е само да натисне както си знае...

ЛИЛИ /язвително/. Ами ако чичкото натисне!...

КЕРКЕНЕЗА /обидено/. Как ще натисне?... Може ли?

ЛИЛИ /сякаш подсказва/. Че защо да не може? Ако съм на негово място, ще мина в нападение.

БАКО. Лили, млъкни!

ЛИЛИ. Защо?... Може би човекът не знае, че трябва да напада.

СЕЛЯНИНЪТ. Как да нападам?

ЛИЛИ. Вие само се отбранявате.

БАКО. Лили, пречиш!

Барманката пак дига рамене в недоумение и се обръща. Вижда момичето, което хем чака лимонада, хем гледа, но не му обръща внимание.

Чужденецът се усмихва вече забележимо.

Дебеличката чужденка е навила ремъка на чантата си до краен предел. Той се е впил в дланта ѝ.

Селянката се размърдва не стола си. Може би нерви. Може би едва сега е проумяла, че става нещо интересно, че може да се получи нещо като обрат.

Усмивката на мъжа ѝ, отправена към нея.

Тя му отвръща с нещо като гримаса, може би му се сърди заедно се е насадил.

Селянинът се усмихва така: какво да правя? Станалото – станало.

ЛИЛИ /поглежда часовника си/. Три минути !

КЕРКЕНЕЗА. Хайде, Бако!

ЛИЛИ. Без насърчения!

КЕРКЕНЕЗА. Ти ли забраняваш?

ЛИЛИ. Не е честно... Тогава ще викам за чичкото.

КЕРКЕНЕЗА. Викай!

Ръцете!

Ръката на Бако минава в настъпление. Натискът дава резултат. Получава се известен наклон във вреда на селянина.

Дълго така.

Напрежение.

Ръката на спасителя се опитва да продължи натиска. Двете ръце затреперват. Но от този момент, отпорът на селянина е явен. Бавно и мъчително той успява да върне старото положение.

Дебелият чужденец си отдъхва.

Партньорката му бързо отпива от сироп, направо от чашата, без сламка.

КЕРКЕНЕЗА /още повече обидено/. Ами той ти изправи ръката! /Гледа изумено./

БАКО /почти изреваря/. Млъкни!

Ръката на дебелия чужденец чупи сламката между пръстите си.

Двама от маловажните кибици се споглеждат и си смиват.

Някъде префучава кола. Изпищява чайка.

Някой на асфалта се смее безгрижно. Няколко души говорят едновременно на чужд език.

МЛАДИЯТ ЧУЖДЕНЕЦ /възмутено, на немски/. Не така, не така!

КЕРКЕНЕЗА. Какво бе, плазмо?

МЛАДИЯТ ЧУЖДЕНЕЦ /гледа краката под масата и продължава на немски/.
Защо не гледате долу?

МЛАДОТО МОМИЧЕ /на немски/. Не е честно.

КЕРКЕНЕЗА /ядосано/. Какво има?... Това си е наша, вътрешна работа!

Шпребен зи ниht.

МЛАДИЯТ ЧУЖДЕНЕЦ /възмущава се още на немски/.

Момчето, което се готвеше да пие лимонада, стиска палци. За кого?... Остава да предположим.

ДРУГИЯТ ЧУЖДЕНЕЦ /на полски/. Кажете му и той да натисне!

КЕРКЕНЕЗА. Какво мели тоя?

ЛИЛИ. Искане и чичкото да натисне.

КЕРКЕНЕЗА /подигравателно, към поляка/. С какво ще натисне, бе?... А?...

Познаваш ли Бако?... Ще натисне!...

ДРУГИЯТ ЧУЖДЕНЕЦ /на полски/. Човекът не знае играта! /маха с ръка./

КЕРКЕНЕЗА. Глей си масата!

Момчето от влюбената двойка иска да целуне момчето си, но то е увлечено в играта и го отблъсква.

Учуденото лице на селянката вижда и това, и онова, чува всичко, обръща очи към всеки, който се обади – интересува я повече реакцията на публиката, изглежда, че схватката не я интересува толкова.

СЕЛЯНИНЪТ /към Лили/. Какво каза другарят?

ЛИЛИ. Каза да минеш в настъпление. Да станеш активен.

ДЕБЕЛАТА ЧУЖДЕНКА /не издържа/. Смениш тактика!

Дебелият чужденец я укротява с ръка и поглед. – Мълчи – иска да каже той. – Мълчи и гледай.

Тя отпива отново от сиропа си.

ЛИЛИ. Браво, чичко!... Издържа му седем минути!

КЕРКЕНЕЗА. Бако може да го смота за секунда, но не иска... /Обяснява на публиката./ За него тази игра е удоволствие.

СЕЛЯНИНЪТ. Здравно си е момчето... Младо. Аз... само така!...

ЛИЛИ. Ти се дръж и не философствай!

Селянката поглежда барманката с любопитство и сякаш я вижда в друга светлина. Вече ѝ е симпатична.

После премества погледа си към дебелата чужденка.

А!... Тя ѝ се усмихва насърчително. Показва ѝ как стиска палци, но това селянката не може да разбере. Все пак, опитва се да се усмихне от учтивост, да отвърне на усмивката, но не се получава както трябва.

И все пак, нещо у селянката ѝ подсказва, че между хората не съществува кой знае колко голяма пропаст – ето, доскоро тя е мислила че никога не би могла да установи контакт с тия бели, непознати, говорещи друг език хора, хора от друг свят.

Сега тази топлина процедена през мълчанието и полуусмивките е просто категорична, и струва повече от каквото и да е разговор. Ето, и другите ѝ даряват същата топлина, това прилича на ярко проявена близост и солидарност.

Това е разбрала селянката, а и ние като зрители на пиесата трябва да го разберем, режисьорът трябва да ни го преведе чрез своя език.

КЕРКЕНЕЗА /радостно/. Глей сега, глей кво става!

Ръцете!

Ръката на спасителя минава в нова атака – бавно, умело, милиметър по милиметър, наклонът расте, все в полза на Бако.

КЕРКЕНЕЗА /въодушевено/. Браво, Бакооо! /Ръкопляска./

Но защо другите не ръкопляскаат? Нима всички до един са застанали на страната на скромния човек, на този, който няма тренинг?

КЕРКЕНЕЗА. Хайде, наштеее! /Ръкопляска неудържимо./ Наклонът в полза на спасителя се увеличава още.

Този път разбираме – виждаме го по изражението на лицето му – че селянинът се „впряга“ сериозно. И по неговото чело се е появила пот. Вече не му е до шега.

Ръката му е само на няколко сантиметра от масата. Докосне ли повърхността ѝ – край.

Сламката в ръцете на дебелия чужденец е станала на парченца.

Другите зрители се тюхкат. Полякът ще се изяде от яд, защото, според преценката му, е съществувала възможност за отпор.

КЕРКЕНЕЗА /реве/. Залепи го на тепиха!... Просни го!... Строши му кокалите!

ЛИЛИ /ядосано/. Млъкни!

КЕРКЕНЕЗА /обидено/. Защо да мълча? ... А?... Защо да мълча, кажи!

ЛИЛИ. Млъкни, ти казвам!

КЕРКЕНЕЗА. Ха!... Да мълча. Кеф ми е – викам. Това е мач!... Публиката може да си вика!

ЛИЛИ /няма какво друго да каже/. Да, ама му издържа цели десет минути! /Гледа часовника си./

Селянинът е свалил поглед от Керкенеца. Сега цялото му внимание е съсредоточено в двубоя. Може би от този момент у него се е обадила амбицията и някакво кодирано у човека желание към спортното съревнование.

КЕРКЕНЕЗА. На Бако му е приятно да го мъчи!

В момента Лили не слуша. Погледът ѝ е втренчен в ръцете, по-скоро – в малката надеждица.

Ръката на селянина трепти и започва да се държи мъжки, сякаш е казала: до тук!... По-нататък – не!...

КЕРКЕНЕЗА /с променен тон/. Бако, внимавай!

Ръката на селянина е набрала два-три милиметра височина. Още малко височина. Още.

Дявол да го вземе, какво става? Какво кара публиката да забрави хубавия ден, плажа, лимонадата. Каква е тая нова надежда у всички, с изключение на Керкенеца?

Ръцете!... Те се издигат още нагоре.

КЕРКЕНЕЗА. Бако, какво правиш?

БАКО /ядосано/. Млъкни!

Ръцете се издигат още нагоре. Ами че те ей сега ще заемат старото си вертикално положение!

ЛИЛИ /радостно/. Давай, чичко!... Керкенец, защо не викаш?

КЕРКЕНЕЗА. Глей си работата!

ЛИЛИ. Единайсет минути!

КЕРКЕНЕЗА /неубедено/. Давам му най-много тринайсет!

ПОЛЯКЪТ /на полски/. Ама на кого?

КЕРКЕНЕЗА. Какво мели тоя?

ЛИЛИ. Пита – на кого.

КЕРКЕНЕЗА. Глей си работата!...

Ръцете отново заемат старото си вертикално положение, Бако е плувнал буквално в пот.

Какво става?... Май че взните започват да се накланят на другата страна.

КЕРКЕНЕЗА. Бако, излагаш бранша!

Бако внезапно се изправя и дръпва ръката си.

БАКО /разтрива ръката си/. Не мога така. Всеки се обажда... Тази игра се играе на пълна тишина.

ЛИЛИ /изненадано/. Че то какво стана? Ти се отказа.

БАКО. Няма условия... Тази игра... Освен това трябва да почвам работа.

КЕРКЕНЕЗА. Бако...

ЛИЛИ. Значи се отказваш?

БАКО. Издържа ми.

КЕРКЕНЕЗА. Добре, ама защо не го катурна.

БАКО. Исках да видя дали ще ми издържи. /Раздвижва пръстите си./ Експеримент, не разбирате ли?

ЛИЛИ. Той ти издържа, но ти май не му издържа.

БАКО. А кой ще работи?... Искаш да ме уволнят... Издържа ми човека.

Бако напуца полесражението.

БАКО. Довиждане /Излиза./

Момичето целува сама момчето, което преди малко искаше да го целуне. Лили ръкопляска. Започват да ръкопляскат и другите, с изключение на дебеличките чужденци и Керкенеца.

Чужденците се усмихват доволно, душите им са се напълнили с наслада.

КЕРКЕНЕЗА /към селянина/. Чичко, как е?... Бако е здравеняк, нали?
СЕЛЯНИНЪТ. Ааа, здраво момче... Яко пипа! Не мога да се мера с него.

Селянинът хваща чашата със сиропа, този път без да обръща внимание на сламката.

СЕЛЯНИНЪТ /към селянката/. Да пием, че да вървим.

Двамата пият жадно и когато прекъсват след първата глътка, да си отдъхнат, срещат усмихнатите лица на дебеличките чужденци, които също са вдигнали чаши за „наздраве“.

След като са се поздравили с усмивки, четиримата допиват чашиите.

Лили отдавна е зад тезгяха и работи чевръсто. Всеки който получава лимонадата си, се обръща към селяните – иска да ги погледа още малко, с отворени лица, с усмивки.

Селяните стават, прибират багажа си.

Едно от момичетата, което искаха да целуват, се притичва и целува селянката по страната.

Ето ги двамата, сега обърнати с гръб.

Всички ги изпращат мълчаливо.

Керкенеца се е надвесил над новите сто грама.

КЕРКЕНЕЗА /извърща глава за изпращане/. Чудна работа!... Откъде ги извади тия сили бе!

ФИЛМОВА СТАВКА

Селската девойка се отдалечава по асфалта, край хотелите и морето.

Той вървя отначало малко напред, но този път жената не иска да изостане – прави няколко ускорени крачки и се нарежда до него.

Може би изпитва гордост, че върви до такъв силен мъж?

Отдалечават се.

Върху тези кадри, за втори път

НАДПИСИТЕ НА ФИЛМА

Край